

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

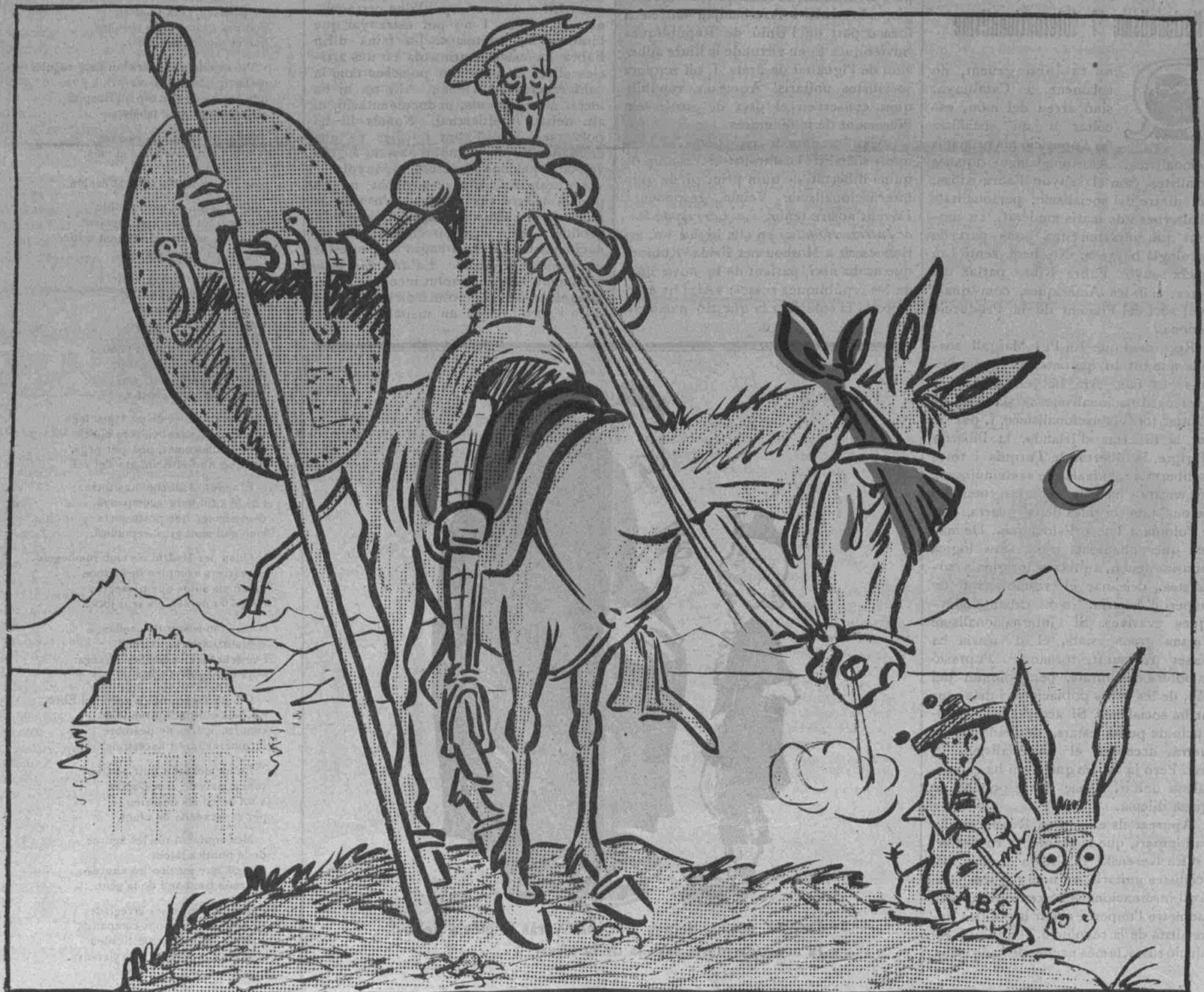
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La nova aventura de Don Quixot

—Prepárate bien las costillas, Sancho hermano, que esta famosa aventura darános gloria y provecho

El safaretx simbòlic

S'acosten eleccions, i tots els agents del caciquisme es belluguen desesperadament. Davant la necessitat d'arreplegar vots amb promeses o amb diners metàl·lics, els aspirants a una suposada representació del poble donen senyals d'extraordinària activitat. Entre les notícies que sobre aquest punt havem llegit a la premsa comarcal n'hi ha una que ens ha cridat particularment l'atenció. Es tracta d'un safaretx que un Diputat a Corts de l'Unió Monàrquica Nacional havia promès construir en un poble que li va vendre el cens. Quan tingué l'acta el Diputat no anà gaire depressa en complir la seva promesa. Però es presenta a la reelecció, i per art de màgica les obres del safaretx han començat.

Propietaris i pagesos, hereus i cabalers: poseu-vos contents davant del safaretx que el Diputat us regala. Podrà ésser rentada la roba còmodament, la roba de casa vostra, amb aigua clara i abundant. Les vostres dones o les vostres serventes no hauran d'escarrassar-se ajupides a la vora de la minsa correntia del riu. Tindreu un safaretx públic, nou, gran, ample.

Però ja sabeu que us costa el vostre safaretx? Ja sabeu que us costa el vot donat a un home monàrquic i anticatalà? Doncs us costa els vostres diners i la vostra sang, la ruina del vostre patrimoni i la mort trista dels vostres fills. No us planyeu de les contribucions que us balden, ni de la deixadesa de l'Estat, ni de l'abandó dels camins i carreteres, ni de les guerres llunyanes a les quals haveu de contribuir amb or i amb vides. Us venen el vot per un safaretx. Per gran que sigui, per molta aigua que hi hagi, mai no podreu rentar-hi les taques vermelles i negres que porteu damunt.

Nacionalisme i internacionalisme

Resulta incongruent, no solament a Catalunya, sinó arreu del món, escoltar a un socialista fer l'oposició als principis nacionalistes. Afortunadament aquests socialistes, com el senyor Fabra Ribas, són, dintre del socialisme, personalitats subalternes i de matís moderat, tan moderat que admeten una bona part de l'ideologia burgesa. No hem sentit an aqueix senyor Fabra Ribas parlar del comerç amb les Amèriques, com qual-sevol soci del Foment de la Producció Nacional?

Recordem que En Pi i Margall sostenia que tot lo que no pot generalitzar-se és fals. Ara bé: els socialistes adversos al nacionalisme català han de rebutjar tots els nacionalismes, i, per lo tant, la llibertat d'Irlanda, la llibertat d'Egipte, la llibertat de Turquia i totes les llibertats nacionals que's reivindiquen. Més encara: han de rebutjar totes les nacionalitats sorgides de la guerra, des de Polònia a Txeco-Eslovàquia. De manera que, obediènts a la seva lògica unitària, deuen, aqueixos originals socialistes, demanar el restabliment de l'imperi d'Austria. No hi caben dialèctiques evasives. Si l'internacionalisme demana grans estats, el d'Austria ha d'ésser restaurat, tornant a l'opresió els pobles deslliurats, per voluntat del món, de les seves poblacions i dels seus partits socialistes. Si accepten la constitució de petits estats, derivada de la guerra, accepten el nacionalisme. A triar. Però ja sabem que no hi ha cap socialista unitari capaç de respondre an aquest dilema.

Apurem els exemples. Rússia era un gran imperi, que la revolució va desfer, la d'En Kerenski i la d'En Lenin. Els socialistes unitaris, en nom del seu paradoxal internacionalisme centralista, han d'admetre l'imperi i negar la política nacionalista de la revolució. I aquesta revolució russa, la més nacionalista de totes,

va donar llibertat a tots els pobles, absolutament a tots els pobles ofegats per la gran Rússia.

Ja, ja sabem que ara han tornat a unir-se les repúbliques, després del Congrés dels Soviets a fi de Desembre, però sí Ukrània, la Rússia Blanca, Geòrgia, Armènia i Azerbeidjan entren a formar part de l'Unió de Repúbliques Soviètiques és en virtut de la lliure adhesió i de l'igualtat de drets. I, oh senyors socialistes unitaris! Aquestes repúbliques conserven el dret de sortir-se'n lliurement de la federació.

Això, en nom de què poden atacar-lo els socialistes centralistes? En nom de quina llibertat, de quin principi, de quin internacionalisme? Veiam, responeu... Davant nostre tenim *La Correspondance Internationale* i en ella hi ha un article escrit a Moscou per Frida Rubiner que acaba així, parlant de la nova unió de les repúbliques russes: «Així ha estat trobada la solució a la qüestió nacional,

per les repúbliques soviètiques. La nova democràcia ha creat lo que l'antiga burgesia no ha pogut aconseguir enlloc. Els pobles que abans sota l'imperi sospiraven per ésser independents, resten units, independents, mostrant així al món com se poden crear els Estats Units Socialistes del Món.»

Això no és, també, internacionalisme? Això, no és revolucionari? Això, no és anti-burgès? Això, no està sostingut per l'únic estat proletari del món? Veiam, responeu, senyors socialistes reaccionaris...

PARADOX

La polsaguera

Ens trobem en un període de conferències i d'articles polemístics sobre el problema català. El socialista Fabra i Ribes donà a Madrid un nou crit de guerra contra el nacionalisme. Ara es veu bé que la seva conferència de la Casa del Poble madrilenya, era el començament d'una campanya. Tot seguit En Fabra ha vingut a Barcelona, per a portar la lluita al territori dels adversaris. S'ha fet gairebé famosa la seva conferència al nostre Ateneu. Algú ha afirmat que aquesta conferència fou una tempesta. Nosaltres creiem que no passà d'ésser un núvol de polsaguera.

La forma de discutir d'En Fabra és essencialment un sistema de fer pols. No pot queixar-se el conferenciant de les interrupcions que trencaren el seu discurs. Ell mateix interpel·là en certa manera al públic. I no pot estranyar que l'interpel·lat contestés. La feina d'En Fabra ha estat continuada en uns articles d'*El Diluvio* tan polsosos com la conferència de l'Ateneu. Allí no hi ha idees, ni arguments, ni documentació, ni alt debat intel·lectual. Només hi ha polsaguera. En Fabra i Ribes és una mena de camió automòbil passant a gran velocitat per una carretera espanyola.

Naturalment, d'aquest debat no en podem treure res. Només se'n treu la molèstia visual i respiratòria que la pols produeix. Per això no creiem que els nacionalistes catalans hagin de contestar directament a l'amic Fabra. Els seus arguments són en absolut incontestables. Exigeixen les conferències i els articles d'En Fabra i Ribes un raspall i, encara

més, uns espolsadors. Verament, ens ha deixat fets una llàstima.

No volem rebaixar els mèrits d'En Fabra i Ribes. Té molts mèrits, i ens sap greu que no en tingui més. Però una cosa és un teoricista o un polemista, i una altra cosa és una manxa de fer pols. El nacionalisme català està ja molt allunyat del temps de la polsaguera. Aquest deport que ara plau a Fabra i Ribes, va plaure també, fa vint o trenta anys, als patriotes catalans. Una qüestió d'estètica ha fet que posteriorment els millors grups i els millors homes del catalanisme hagin renunciat a aquest sistema, seguit únicament avui per algunes fulles més o menys populars. Ara ens agraden les idees clares, l'aire diàfan, el cel net. Ens molesta la pols, i fem regar dues vegades cada dia els nostres carrers espirituals.

Amic Fabra, ja podeu tornar-vos-en. La vostra campanya contra el nacionalisme català farà mal només a vos mateix i al socialisme espanyol. Sembla que vos ara esteu enamorat d'Espanya. No us discutim el gust. Però feu-nos la mercè de respectar el nostre gust contrari. No hi ha cap principi col·lectivista ni cap llei social que declari la inconsútil unitat d'això que en diuen la pàtria espanyola. Us deixarem tranquil en el vostre espanyolisme anti-europeu. Però eviteu-nos la molèstia de la pols, i renuncieu a la tortura de fer-nos anar brosses als ulls.

FULMEN

MASCAROTS DE TOT L'ANY

Se n'és anat En Carnestoltes esmaperdut, coix i nafrat; podem cantar-li les absoltes, que es morirà ben aviat.

Prò ens deixa encara un llarg seguici de fastigosos mascarots que ens ha de dur cap a l'Hospici als espanyols, per tabalots.

Es el primer certa carraca la més petita que hi ha al món: un sabre du i una casaca que va comprar-ho allà, al Zanjón.

Es el segon un ser raquític que amb tot i anar ancapençant, sap trobar sempre el moment crític per exercir de governant.

Es el tercer figura austera sempre vestida de paltó; un jesuïta de primera dins la livita d'un senyó.

D'una setmana molt famosa encara la *llufa* no s'ha tret; però té l'home molta pose i a tothom mira satisfet.

El quart és fet de pa i mantega té un marquesat bell com el sol erex a Albucemes, prò, per pega, diu que Abd-el-Krim ara s'el vol.

El quint és alt com una torra i es fa a tot hora acompanyat d'un xicotet que porta gorra i un gall molt gros, republicà.

Quan per Madrid els cinc rumegen els carrers s'omplen de badocs, paren els autos que passen, els golfos deixen els seus jocs...

Un gran sospir de confiança el Manzanares fa extremí, i es sent un clam de benaurança: —Ja són aquí! ja són aquí!

Oh, els mascarots d'enllà del Ebre, els dels esbrons piramidals com les figures de pessebre incommovibles i ancestrals!

Enlloc, del món lluir podrien com al país de *Don Quixot* a tot arreu els desarien per sa latxenda de ninot,

Mes aquí, no; són les figures de la política latent són els que escalen les altures, del món rient-se i de la gent.

Tenen comparses arreglades de bons amics i bons companys; i altres patums domesticades que els van seguint pels viaranyes.

—Dejuna, germà, dejuna, que guanyaràs la glòria del cel.
—Ja m'acontentaria amb la de la terra!

Del vil favor i el nepotisme, desgovernant el poble illús, fent-li empassar per patriotisme el seu negoci, al pobre llús!

Mes, tard o d'hora vindrà un dia que l'esbronat s'empararà, i en un bell rapte d'energia ho tirarà tot a rodà.

Oh si avui fos i demà festa, quin jorn de glòria tan sublim! Fora més gran aquesta gesta que la derrota d'Abd-el-Krim!

FLOK

PRIMER SERMÓ

que tracta les malvestats i perjudicis, morals i materials, que la luxúria ocasiona als mortals, quan els mortals no són sacerdots

Estimats germans meus en el Senyor!... Avui parlarem del pecat al que el maleit Carnestoltes ha donat una momentània i escandalosa actualitat. Parlarem d'aquell pecat que ha fet més desgràcies que el còlera i el moro plegats: parlarem de la luxúria.

La luxúria, estimats germans meus en el Senyor, és, com si diguéssim, la tramontana del còs humà. El sotragueja, l'encén, l'arrebassa, el giravolta, el regira de dalt a baix, i per fi, com un drap brut, o com una capsa de mistos sense mistos, el tira a les escombraries.

La luxúria és el microbi del dimoni. La luxúria és la perdició d'homes i dones. L'infern n'està plè de luxuriosos que's torren com costelles de «fontada». I vosaltres, homes i dones, no podeu renegar de la castedat, ni mantenir relacions il·lícites... —no ho enteneu això d'il·lícites? Vull dir relacions de «toquem i toquem», de «tornem-hi que no ha estat res» de «tira, dona, que no et passarà res»!... —sense passar pel matrimoni, perquè així, si el vostre pecat té conseqüències, com que heu pagat el tribut a la Santa Església Catòlica, Apostòlica, Romana, ja no són males conseqüències. Perquè heu de sapiguer, estimats germans meus

en el Senyor, que l'Església treu totes les taques —si ho paguen bé, perquè de franc que treballi el dimoni—totes, fins les de la luxúria.

Avorriu aquest vici, amagueu aquest pecat, i si ja no el podeu amagar, renteu-lo amb freqüència, és a dir: acudiu a nosaltres els enviats de Déu sobre la terra, que tenim sempre un remei per a tots els mals. No hi ha res com la continència, res com l'innocència, res com la castedat.

I no doneu gaire importància a lo que us diguin, sobre aquest punt, de nosaltres els capellans. Algunes vegades són calúmies. Les més són veritat. Però és que si tenim majordones joves, vermelles, opulentes i un sol llit a casa, no és pas per gust, no! No és pas perquè ens tempti la carn, ni perquè hi siguem aficionats! No és pas perquè la luxúria ens domini! És per penitència, per a passar la vida com més malament millor i així, pecant nosaltres, salvar-vos a vosaltres i donar-vos el cell!

Així sigui!

EL PARE CANONS

Annual i Mont-Arruit

Contat per un ex captiu, que extraiem d'un popular diari local.

Un ex captiu dels rifenys explica tal com segueix la horrible tragèdia que ha commogut fins al fons a Espanya tota.

Amb paraules, és impossible explicar lo succeït a Annual quan aquesta posició fou atacada pels rifenys el dia 22 de juliol de l'any 1921.

La tropa rifenya atacava àrdidament, amb una empena terrible. Els nostres, davant aquell avenç irresistible, queien ferits o morts, a centenars. Els crits de victòria dels rifenys vencedors acabaven d'omplir a tots d'espant.

El general Navarro, com va poguer, va refer el derrotat exèrcit d'Annual i,

formant una columna de sis mil homes amb els diferents elements, de primer entuvi salvats del desastre, es disposà a retirar-se vers Melilla. Durant el camí, fatigós de debó, aquella columna d'homes abatuts, fou hostilitzada diferents vegades pels «pacos».

Però això no era res. A l'arribar la columna del general Navarro an el lloc conegut per «Rio Seco», sense que ningú sapigués com, fou materialment cercada. De per tot arreu era atacada. La lluita va ésser horribosa, i encara més la fugida vers a Batel deixant abandonats en el camí tres canons Schneider.

El general Navarro, amb una voluntat a tota prova, refà novament les forces fugitives. Les divideix en dues columnes; una resta a Batel, sots el comandament d'En Navarro, per aturar l'avenç rifeny, i l'altra segueix la marxa vers a Melilla, exceptuant algunes unitats que resten a Mont-Arruit i Zeluan degut al fort defalliment que sentien.

El dia 28, arribà el general Navarro a Mont-Arruit amb el reste de les tropes. Mont-Arruit és la tragèdia més gran que s'hagi pogut veure. Cal haver sentit tot el dolor d'aquells moments de ferestega angiosa, d'ansietat horrible en que's homes esdevinguts feres, s'estripaven sense cap mena de compassió.

Mont-Arruit no va rendir-se. Els rifenys amb els tres canons que'ns havien pres, feien a la posició més de 150 disparis diaris. Una granada va ferir a la cama dreta al general Navarro.

No hi havia aigua, ni medicines, ni municions; els cadàvers hi eren a pilotes; als ferits no se'ls podia curar; la cangrena mataba als homes; per tot aliment es menjava carn de cavall, i no pas gens sà. Era un espectacle, enormement tràgic el d'aquells homes extenuats, famolencs. Quan més cruenta era la lluita, es rebé a Mont-Arruit un telefonema de Zeluan dient que havia sigut rendit i tots els seus defensors degollats.

El dia 7 d'agost va rebre's de la Comandància de Melilla, ordre de rendir la posició a Ben-Chelà; el general Navarro no hi accedí. El dia 9 els rifenys iaren bandera blanca i cessaren les hostilitats. Poc després es presentava un grup de rifenys capitanejats per Ben-Chelà. El general Navarro es negà a parlar i ho feren així dos capitans de l'Estat Major. An els rifenys se'ls hi feren les següents proposicions: els serien entregades mil pessetes per soldat si els con-

duïen, sense sofrir cap destorb, a Nador, cosa que'ls rifenys refusaren. Aleshores fou quan el general Navarro sortí a conferenciar. Accedint a les indicacions de Ben-Chelà i refiat de la seva paraula d'honor, va traslladar-se a l'edifici de l'Estació del carril. I mentre estava celebrant-se la conferència, fou assaltat el campament. El general Navarro ja estava fet presoner.

La lluita no és per ésser descrita. A cos a cos, a la baioneta, amb els punys, a mossegades... Mancaren municions i la desesperació es feia mestressa de tots.

Més de dues hores lluitant, amb tota la força de la desesperació i, a l'acabar, el campament era un pilot informe de cadàvers, a cap ferit se'l deixà amb vida. Els rifenys, presos d'una fúria extraordinària, obrien el ventre als morts, els estripaven i feien altres excessos. La majoria de les víctimes foren despullades i robades.

Tot això esgarriós, que fa vergonya el sentir-ho, explica l'ex captiu de l'Abd-el-Krim.

Tots aquells que tranquilament foren testimonis ineptes de la tragèdia, caldria que fossin jutjats per quins tingueren de sofrir martiris inaudits.

A SOL PONENT

De cara al mar, mentre la tarda fina; quan en l'atzur s'hi perd la vela blanca, esgrano a mon amor la sonatina composta dels petons que'l llavi tanca...

Beso sos ulls—primers estels que llüen en les ombres primeres de la platja;— i sos bucles d'or vell que encís me dñen, i aquell front on hi viu la meua imatge.

I en sos llavis, mos besos faig vibrar-hi —els mots darrers de l'auria sonatina— de cara al mar plascèvol, solitari; mirant l'atzur mentre la tarda fina...

...I en reposar ma boca, afadigada d'assaborir ses gràcies oportuna, besen llavors son còs pur de fada, l'onatge juganer, i el clar de lluna...

V. RAPART MARI

BATA LLA DE S DE TOT A DEU

BATA LLA ECONÒMICA

Abans les batalles no s'entenien d'altra manera que amb forces armes, amb molta sang. Hi havien màrtirs, hi havien herois, i al final, també, hi havia a qui glorificar, per qui fer discursos i fer música, per qui fer grans festes, per qui alçar arcs de triomf, i això, encara que no ho semblés, mitigava molt el dolor d'haver perdut, qui un fill, qui l'espòs.

Avui, no; avui és molt diferent. Les batalles són eixutes, no hi han màrtirs ni herois, són eixereides, són de taulell, són renyines de senyor Esteve.

Avui ja no tenim el rei que assetja una ciutat perquè an ella hi ha la seva aimia, la que estima malgrat i ésser la filla del seu enemic; avui només hi han saques de blat, sarrions de carbó, mines de plom i de tot lo que's cria a les mines.

Tot són batalles econòmiques. Per elles també es mobilitzen tropes, però les tropes mobilitzades per aquestes batalles ens fan l'efecte d'homes sense ànima, que deixen morir a mils de consemblants, mitjançant un bloqueig, sense donar lloc a la lluita i la lluita sempre és un tòxic que fa oblidar el dolor.

CAL ADOBAR-LO

Ja ho crec si cal adobar-lo, i de debó, sense cap mena de retràs. El tractat de Versalles, fet amb tota la pompa, amb més pompa que no pas es fa el vestit d'una elegant, està brut, estripat, fastigós i si no miren de posar-li algun pedaç resistent, el pobre quedarà fet a miques.

Però ve't aquí que una cosa feta per molts, quan es fa malbé, ningú vol sapiguer-ne res. Mentre es fa, tothom hi diu la seva; quan s'estripa, quan s'esbocina, qui pot escorre el bulto, no s'entreté pas.

Dels que amb tanta preparació confeccionaren el tractat de Versalles, no n'hi ha cap que vulgui sortir responsable dels estrips que se li han fet. Però com que sempre, i en tot, hi té d'haver un culpable, aquest, per França, és Alemanya.

Aneu a sapiguer quina part de veritat hi ha en

—Arreglem un xic aquest drap, perquè sinó no'l podré fer servir.

(De Le Ray Blas)

tot això. Nosaltres diríem que'l [material era dolent.

Caldrà, doncs, per a posar les coses al seu lloc,

que a la Pau se li faci un vestit nou, però un vestit resistent, sòlid, de durada, que no calgui mai més posar-li pedaços.

JA COMENCEN

Això de que comencen és un dir, que fet i fet i ben mirat bé s'ha de dir alguna cosa, sempre, és clar, que no sigui mal dita.

La possibilitat d'una invasió groga sempre ha sigut cosa que ha preocupat fonamentalment an aquells que el groc els hi fa poca gràcia. Però mai aquesta invasió s'havia fet tan imminent com ara, o potser és que ningú se n'havia adonat, que és lo més probable, ja que els japonesos, perquè dels japonesos es tracta, són gent que calla i va fent, ben al revés dels espanyols.

Els ianquis van anexionar-se a l'any 1898 les illes Sandwich aprofitant alteracions d'ordre públic, com sempre fan els ianquis. Havia caigut la dinastia Hawai i tot lo succeït llavors donava a entendre que els Estats Units volien posar-hi la grapa, cosa que aconseguiren.

Però ve't aquí que ara, sense que ningú ho hagi pogut evitar, per 177 negociants al major japonesos no n'hi ha més que 30 americans, que per 232 comerciants al detall nipons, solament existeixen 96 comerciants americans.

El govern de Washington està esparverat. Que no s'esparveri tant. La cosa és clara. Si les illes Sandwich són més japoneses que americanes, deixant-les, en pau.

Que's recordin de l'estàtua de la llibertat.

«KU-KLUX-KLAN»

Vostès no saben de què va? Ho comprenem. Nosaltres tot i sapiguent-ho hi ha coses que ens fan voltar el cap de tal manera, que arriba un moment que no sabem pas si el món té dos moviments o si bé en té mitja dotzeneta.

Això del «Ku-Klux-Klan» ens ha fet molta grà-

cia, gràcia i pena a l'ensem. Es tracta d'una secta religiosa creada l'any 65 als Estats Units d'Amèrica per a contrarrestar la influència del catolicisme jueu. Com els procediments de «Ku-Klux-

L'«Ull de Tigre»

Klan» no són gaire tranquils, s'acaba de crear una altra secta, catòlica aquesta, per a combatre'ls. Aquesta secta es diu de l'«Ull de Tigre».

D'Amèrica sempre ens han d'arribar novetats. Quan no el sistema d'estar amb correspondència directa amb els difunts, la manera més còmoda de cordar-se les sabates o altres innovacions per l'istil. Però mai hauríem cregut que de l'Amèrica ens arribés la salvació espiritual.

I és així. Aquest del «Ku-Klux-Klan», o bé els de l'«Ull de Tigre» vinga barallar-se per a ésser cada u d'ells qui regeneri la humanitat.

Ja no hi ha comunismes ni socialismes que hi valguin.

Els déus aviat no cabran al cel.

COSES DEL DIA

—Tornem-hi, que no ha estat res!

No hi ha sort pitjor que el que no vol sentir

Reconeixem que En Lerroux ha servit moltes vegades a la monarquia, i seria notoriament injust dir lo contrari. No obstant, el seu cinisme ens ha frapat de nou, en veure que enviava a N'Antoni Marsá per a ocupar el lloc que En Sala deia buit a Terrassa. L'ordre que aquest enviat portava anava adreçada als republicans, però aquests ervant una mica de dignitat han contestat que ja estaven compromesos amb els catalanistes.

Hauria sigut el comble veure els republicans votant una candidatura apoiada pels salistes.

Sabem que el quefe de la brigada de Madrid que vingué per a instruir expedients entre la policia, ha regressat a la meseta acompanyat de catotze detinguts que detenien sense solta. Demés ha instruit 110 expedients demanant suspensions d'empleu i de sou.

Així, va bé! S'ha de fer justícia tant amb el poble com amb els que, amparats per una llei o un uniforme, han comès delictes impropis del càrrec que desempenyen.

El dia 10 del corrent en el Palau de la Justícia: *Advocat defensor*.—Es veritat que en la comissaria perdé una ploma estilogràfica?

Processat.—Sí senyor.

Advocat defensor.—Es veritat que li donaren una tremenda pallissa de la que tingué d'ésser curat a la presó?

Processat.—Sí senyor.

No necessita comentar.

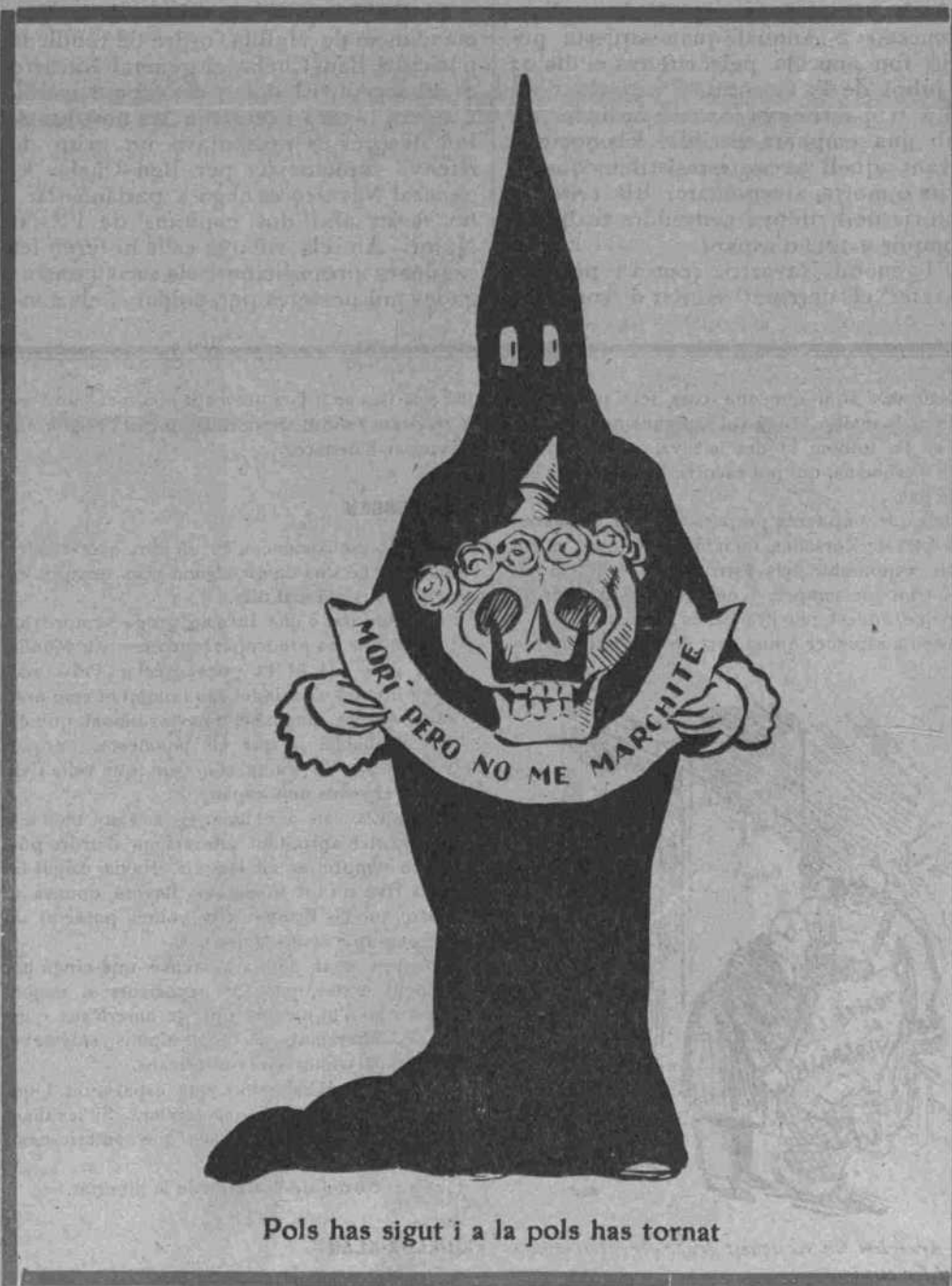
Quan s'acosten eleccions tot són crits, atacs malignes, intervius, peroracions, i poques coses molt dignes.

Al final de la conferència donada al Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria, el conferenciant, que era En Campalans, va engegar-hi un «Visca la República social catalana!»

Vol dir que això no és anar massa lluny?

Aun no asamos y ya pringamos, que deia aquell.

Això de la «Federación Monárquica Autonomista de Cataluña» sembla que va per bon camí.

Pols has sigut i a la pols has tornat

Per ara cada dia posen *gacetillas* als diaris parlant de la seva ràpida i estupenda creixença.

Segons diuen són ja cent-vint-i-nou afiliats distribuïts per set casinets per a fer més tropa!

La divisa d'aquests temibles autonomistes és: Divideix i venceràs.

I comencen per dividir-se ells mateixos en fraccions microscòpiques.

Sembla que tot allò de voler anar a Alhucemes a donar una surra als benirruaguels s'és tornat

aigua poll. Més val així, perquè si ens arriben a fer els nassos nous altra vegada, què hauríem dit després?

Més val que procurem rentar la roba bruta del Rit que tenim a casa. Sols quan l'haguem rentada sabrem si podem anar o no amb decència a Alhucemes i fins més enllà, si cal.

Diuen que el tristament cèlebre Martínez Anido, ex governador de Barcelona, serà nomenat, o ja ho ha sigut, comandant general de Melilla.

Pobrets moros! Quina llàstima ens tan!

El prop vinent diumenge el Grup Català «La Barricada» obsequiarà amb un vermut d'honor al gran Mossèn Bonet, «En Fressetas».

La CAMPANA aplaudeix de tot cor la pensada. Mossèn Bonet es mereix no un vermut sinó un dinar d'aquells de festa major que no s'acaben mai.

El passat dilluns es va celebrar un ball de disfresses on era condició precisa anar vestit de bèstia: de camell, d'elefant, d'ase, de porc.

Hi havia, entre la concurrència, molta gent de upa de Barcelona. Alguns d'ells, per a portar la contrària s'havien disfressat de persona, és a dir: anaven vestits com sempre.

Es lo que deia un amic nostre:

—Es clar. No s'havien de disfressar de bèstia? Doncs d'això ja hi van tot l'any.

A Melilla hi va de comissari En Silvela. La notícia ha despertat gran interès i la gent se pregunta:

—Què hi deurà fer En Silvela a Melilla?

Nosaltres, que som molt vius, ja ho sabem lo que hi farà: lo mateix que al Congrés, res!

Pietat per la vida d'En Lluís Verdaguier!

Pietat per la vida d'un home, innocent o no: d'un home!

Pietat per la vida d'un pobre desgraciad!

Quan el rei d'Anglaterra es dirigia al Parlament a llegir el Missatge de la Corona—cosa tan poc important com llegir un drama a un amic—es va trobar amb una processó de mils homes sense feina, escoltats per la policia. Aquests obrers sense feina porten una bandera en la que es llegeix: Els caminants de la Fam.

Quin espectacle, eh?

Imprímptia LA CAMPANA y LA ESQUELLA. CAJES 4el Oim, número 8